

În care Adunare (Biserică) să merg?

Cum găsesc eu o biserică potrivită?

Este deosebit de important să-ți fie clar, că nu *tu* poți alege biserica. *Dumnezeu* a ales locul spiritual. Și tu nu găsești locul acesta mergând de la o biserică la alta, ci prin aceea că mai întâi tu cauți *în Sfânta Scriptură* biserica adevărată. Abia după aceea poate avea loc cealaltă căutare.

Este foarte important să-ți fie clar, că într-adevăr în timpul nostru pare așa, ca și cum într-o localitate ar fi mai multe biserici, însă noi nu găsim aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu. În Biblie găsești întotdeauna numai gândul că *într-o localitate* a fost numai *o singură* biserică. Probabil în Ierusalim s-au strâns în case diferite, însă era numai *o singură* biserică în Ierusalim. Această biserică consta din toți creștinii din localitatea respectivă născuți din nou și pecetluiți cu Duhul Sfânt.

Desigur este important că o biserică are principii bune și sănătoase, dar punctul cel mai important este, ca noi să înțelegem: în ochii Domnului este numai o singură Biserică, și noi ne putem aștepta la prezența Lui numai acolo unde această unitate este realizată și practic, adică, unde toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu sunt primiți cordial și nu se pun bariere sectante conform mottoului: „Tu poți deveni membru la noi, dacă ...” Primirea în părtășia copiilor lui Dumnezeu se face numai pe baza apartenenței ca mădular al trupului lui Hristos și a curăției în umblare, învățatură și legături. Dacă ai pus gândul acesta adânc în inima ta, atunci poți începe căutarea după această strângere laolaltă.

În privința aceasta vrem să ne amintim mereu că năzuința după un drum comun cu alții are ca premisă că noi nu numai personal ne depărtăm de orice necurăție, ci și de aceia pe care Cuvântul lui Dumnezeu îi numește „vase spre dezonoare”. Înainte să se spună: „urmărește ... cu cei ...”, mai întâi se spune: „Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea [vasele spre dezonoare] ...” (compară cu 2 Timotei 2.21,22).

Premisele minime, pentru a alege o strângere laolaltă de credincioși, sunt deci, că acolo nu este nimeni tolerat care,

- nu este cu adevărat născut din nou,
- trăiește în rău moral,
- ține cu tărie la o învățatură greșită de bază (de exemplu, tăgăduirea Dumnezeirii Domnului, tăgăduirea nașterii din fecioară, negarea inspirației, și așa mai departe),
- stă în legătură cu aceia care aduc învățături greșite fundamentale sau tolerează răul moral.

Desigur aceasta nu înseamnă că și necredincioșii nu ar fi invitați cordial la orele de vestire a Cuvântului sau la studiul săptămânal al Cuvântului. Dar trebuie spus cu certitudine, că la Cină

iau parte numai copiii lui Dumnezeu, care nu se exclud pe ei înșiși printr-un stil de viață morală rău, învățatură fundamentală falsă sau indiferență față de aceste lucruri, respectiv au fost deja excluși de o altă biserică locală.

În afară de aceasta mai este un alt punct important: este gata o biserică să se supună ordinii convenite Bisericii, așa cum ea ne este prezentată înainte de toate în epistolele Noului Testament (vezi partea a 2-a: **Incursiune de recunoaștere în Noul Testament**)?

În multe domenii sunt desigur diferite diferențe de cunoaștere. Probabil o biserică are o altă înțelegere a Scripturii în anumite domenii ale ordinii în casa lui Dumnezeu. În privința aceasta se pune întrebarea, în ce măsură în acest caz este vorba de o lipsă de cunoaștere a Scripturii sau este vorba de o înțelegere greșită a Scripturii sau este vorba de neascultare conștientă și marcată de pragmatism față de Cuvântul lui Dumnezeu, cu care noi nu putem avea părtășie, căci este vorba de rău moral.

Probabil spui după incursiunea noastră de recunoaștere în Noul Testament și la multele puncte care se găsesc acolo: Unde găsesc eu o astfel de biserică? Nu descrieți voi un ideal? – Mai întâi trebuie spus, că noi am descris aici efectiv o stare ideală. Însă noi nu avem voie să ne dăm mulțumiți cu mai puțin, chiar dacă probabil niciodată noi nu vom corespunde acestui etalon. Ar trebui să ne rugăm serios, ca să năzuim sincer după acest etalon înalt.

Cu toate acestea nici o strângere laolaltă din timpul nostru nu va corespunde în toate acestui ideal înalt. Domnul Isus voia să clădească Biserica Sa, și acesta este un proces. Noi suntem încă pe drum, și mereu trebuie corectate anumite lucruri, atât în viața personală cât și în viața de biserică. Trebuie să ne așteptăm ca în Adunarea lui Dumnezeu să fie și multă slăbiciune și eșec. Biserica din Corint era caracterizată de multă slăbiciune și mult eșec. În prima epistolă aproape că nu este nici un capitol în care să nu se exprime acest eșec al credincioșilor din Corint, și cu toate acestea apostolul Pavel a denumit biserica din Corint ca „Adunarea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.2). Această biserică nu era într-o stare bună și cu toate acestea apostolul o numește *Adunarea lui Dumnezeu*. Cu toate că credincioșii din Efes au pierdut dragostea lor dintâi, Domnul le-a oferit ocazia de pocăință și nu a luat imediat sfeșnicul.

O biserică locală ar trebui să fie conștientă înaintea Domnului de slăbiciunea ei și să lupte pentru o cale potrivit Sfintei Scripturi. Dacă se merge într-o biserică și se observă cum sunt tratate diverse probleme, se primește repede o impresie dacă se stă indiferent față de probleme sau se caută stăruitor o rezolvare a lor. Se este cu adevărat pregătit să învețe și să se transpună în faptă cele învățate? Cerințele minime numite mai înainte nu trebuie desigur în nici un caz minimalizate.

Probabil gândești și că noi am putea numi anumite grupări creștine, unde se poate merge fără a sta la îndoială. Dar chiar și faptul în sine că ar fi „unii”, deci diferite grupări, contrazice gândul Sfintei Scripturi că Biserica este *una singură* și este deschisă pentru toți creștinii, care nu trebuie respinși pe baza premiselor minime numite mai înainte. Este o mare dilemă a zilelor noastre, că noi suntem așa de familiarizați cu gândul că într-o localitate sunt multe

biserici, așa că noi nici nu mai pătrundem la adevărul, așa cum el ne este descris în Noul Testament.

Pentru propria înțelegere este mult mai important să se recunoască cât de mult noi ca creștini ne-am îndepărtat de Sfânta Scriptură, și această decădere s-o simțim adânc în inima noastră. Domnul Isus a murit ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți (compară cu Ioan 11.52), și aproape două mii de ani mai târziu Biserica este total împrăștiată și despărțită, așa că nu se mai vede nimic din acest plan al Său – cel puțin privit din punct de vedere practic.

Dar dacă odată am înțeles aceasta, nu ne va fi greu să vorbim despre decăderea Biserici, căci în timpul nostru este imposibil să se corecteze această decădere, chiar nici printr-o mișcare a alianței sau ecumenism.¹ Cu privire la această decădere ar trebui să ne pocăim mereu, personal și în comun, chiar dacă tu ești încă tânăr și nu ești răspunzător în primul rând de această decădere. Daniel la timpul lui și-a plecat genunchii și a mărturisit păcatele poporului și ale părinților, cu toate că el probabil a contribuit cel mai puțin la această stare de nevoie (citește Daniel 9). Dacă ne-am făcut una cu această decădere și ruinare, atunci ne putem gândi cum se aplică și astăzi principiile din timpul de la început.

Când Domnul Isus a lăsat să se pregătească paștele, El nu a spus ucenicilor că ei trebuie să meargă pe strada fraților 85 sau pe strada lui Petru 9, ci că ei vor întâlni pe drum un om care are pe cap un urcior de apă; în casa în care el va intra, acolo ar trebui ei să pregătească paștele. Un lucru este în orice caz clar: Domnul Isus nu a ușurat pe ucenici. Conform cu Efeseni 5.26 apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci – dacă vrem să aplicăm la noi cuvintele Domnului – omul cu urciorul de apă trebuie să fie în ultimă instanță o imagine a Duhului Sfânt. Desigur Duhul Sfânt poate să ne facă lucrurile clare conform Cuvântului Său și printr-un frate sau printr-o soră. Noi trebuie să citim personal Cuvântul lui Dumnezeu și să așteptăm călăuzirea Duhului Său la locul corect.

Desigur sunt multe întrebări în acest context, care sunt foarte individuale. Dezbinările poporului lui Dumnezeu, în mod deosebit și între aceia care vor cu adevărat să meargă pe un drum fidel Bibliei, aduc cu sine unele nevoi și exerciții. Într-adevăr este ușor să găsești o biserică în registrul de adrese al orașului, dar nu este ușor să găsești o biserică care încearcă să transpună în practică cel puțin premisele minime de mai sus.

Noi trăim în timpul din urmă și trebuie să gândim din nou, că Domnul Isus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu ...”. Ai găsit tu alți frați și alte surori care au aceeași problemă ca tine? „Doi sau trei” este mesajul aici. Oare a lăsat Domnul acest cel mai mic număr al unei grupe să fie scris pentru timpuri ca ale noastre? El nu așteaptă, așa cum facem noi uneori cu regret, douăzeci sau treizeci de persoane. Uneori poate fi așa, că Domnul dorește simplu ca noi să începem cu doi sau trei și să ne adunăm simplu în Numele Său, și întotdeauna să avem înaintea privirii întreaga Biserică a lui Dumnezeu de pe pământ. Desigur

¹ Mișcările nu fac altceva decât documentarea decăderii, însă ele nu înlătură decăderea.

aceasta poate fi așa numai atunci când nu sunt alte grupe în locul acela care se adună cu adevărat conform principiilor nou-testamentale.² Probabil este adecvat ca mai întâi să se înceapă cu o strângere în casă, în care se discută despre întrebările referitoare la strângere, sau poate chiar fi necesar ca mai întâi să fie vestită Evanghelia în localitatea respectivă. Astfel de activități depind desigur și de darurile pe care le-a primit cineva. Aceasta nu va fi o rezolvare pentru fiecare.

Uneori drumul corect poate fi să te muți într-o altă localitate, unde nu sunt aceste probleme în biserică.

Cu regret trebuie tot mai mult să ne consolăm că trăim în timpul din urmă, în care urmările decăderii Bisericii sunt tot mai mult simțite și noi ajungem într-o situație în care cu toate eforturile nu ne mai putem aduna. Atunci putem face așa cum au făcut fiii lui Core în Psalmul 42, să ne gândim cu durere sufletească la un timp trecut, când era altfel: „Mi-aduc aminte și-mi vărs tot focul inimii în mine: cum mergeam înconjurat de mulțime, cum înaintam împreună cu ea spre casa lui Dumnezeu, cu strigăte de bucurie și de laudă ale unei mulțimi în sărbătoare” (Psalmul 42.4). Însă chiar și în acest caz nu trebuie să deznădăduim, oricât de dureros este aceasta; părtășia personală cu Domnul nostru nu ne-o poate răpi decăderea, oricât de mare ar fi ea: „Pentru ce te mârnești, suflete al meu, și gemi înăuntrul meu? Nădăduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lauda: Fața Lui este mântuirea. ... de aceea de Tine îmi amintesc ... Ziua, Domnul va porunci îndurarea Sa, iar noaptea cântarea Lui va fi cu mine, o rugăciune Dumnezeului vieții mele” (Psalmul 42.5-8).

Este de asemenea interesant, că credincioșilor din Laodicea, care aud bătaia Domnului și deschid, nu li se făgăduiește un alt drum al părtășiei, ci „numai” – aceasta nu este spus minimalizând (deoarece făgăduința în sine este minunată), ci numai restrictiv – *părtășia personală cu Domnul singur*. Acolo în părtășia Lui ei simt interesul Lui pentru problemele lor, prin aceea că inima Lui Se preocupă cu ei – El nu numai mănâncă cina cu ei, ci și ei cu El.

Desigur se poate face și mai simplu, și multe par aici să fie naive pentru aceia care încă nu s-au preocupat așa mult cu afirmațiile Sfintei Scripturi despre principiile Bisericii creștine. Ei merg simplu când aici când acolo, liberi, după mottoul: important este că eu primesc undeva ceva pentru viața mea. În cele din urmă sunt multe „biserici” în care se predică un cuvânt bun. – Noi nu contestăm aceasta. Însă prin acest articol trebuie să fi devenit clar, că acesta nu poate fi singurul criteriu, dacă citim atenți Sfânta Scriptură.

Ar trebui însă să ne fie spre mângâiere, că Sfânta Scriptură are pentru fiecare situație o încurajare, numai de am vedea-o. Nici apostolul Pavel nu a permis să i se răpească bucuria în Domnul prin aceea că el era în închisoare (și prin aceasta desigur nu putea merge la orele de adunare) și chiar a trebuit să spună: „Toți care sunt în Asia, s-au întors de la mine” (2 Timotei 1.5).

² În acest caz se poate cu toate acestea începe o strângere laolaltă în Numele Domnului – înainte de toate atunci când bisericile existente sunt deja foarte mari -, însă se va face aceasta în unitate și părtășie unii cu alții.

Dorim din toată inima cititorului un drum, pe care Domnul l-a trasat – un drum, pe care împreună cu alții poate aspira după dreptate, credință, dragoste și pace, „cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.22).

Într-o ultimă parte dorim să răspundem la unele întrebări speciale, care probabil nu sunt interesante pentru toți.